

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 45/2567

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส.โจทก์ นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 356, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 96

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ลูกจ้างโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานขายสินค้ามีหน้าที่เบิกสินค้าโจทก์ไปจากคลังสินค้าเพื่อนำไปเร่ขายให้แก่ร้านค้าตามราคาที่โจทก์เป็นผู้กำหนด เมื่อจำเลยที่ 1 ขายสินค้าได้เท่าใดในแต่ละวันจะต้องนำเงินค่าสินค้ามาส่งมอบให้แก่โจทก์ และส่งคืนสินค้าที่เหลือกลับเข้าคลังสินค้า การที่จำเลยที่ 1 เบิกสินค้าของโจทก์ออกไปจากคลังสินค้า โจทก์ได้ส่งมอบการครอบครองสินค้าให้แก่จำเลยที่ 1 ไปเป็นการเด็ดขาดแล้ว หากใช้เป็นการมอบการครอบครองไว้ชั่วคราวไม่ การที่จำเลยที่ 1 นำสินค้าของโจทก์บางส่วนที่เบิกมาในแต่ละครั้งไปขายแต่ไม่ส่งมอบเงินค่าสินค้าที่ขายได้ให้แก่โจทก์กลับนำเงินดังกล่าวไปแบ่งปันให้แก่จำเลยที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ซึ่งเป็นลูกจ้างโจทก์ด้วยกัน โดยจำเลยเหล่านั้นมีหน้าที่ลงรายการในเอกสารและบันทึกข้อมูลในระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ปรากฏว่าสินค้าที่จำเลยที่ 1 นำไปขายนั้นได้ส่งคืนกลับเข้าคลังสินค้าโดยถูกต้องครบถ้วนแล้ว เพื่อมิให้โจทก์ทราบว่าการขายสินค้าของโจทก์แล้วแต่ไม่มีการส่งมอบเงินค่าสินค้าให้แก่โจทก์ จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 เป็นตัวการแบ่งหน้าที่กันทำในการเบียดบังเงินที่ได้จากการขายสินค้าไปเป็นของจำเลยดังกล่าวโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันยกยอกทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก หากใช้เป็นการร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างไม่ เมื่อคดีโจทก์เป็นร้องของการกระทำความผิดฐานยกยอกทรัพย์ซึ่ง ป.อ. มาตรา 356 บัญญัติว่าเป็นความผิดอันยอมความได้ โจทก์มิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีโจทก์จึงขาดอายุความอันเป็นเหตุในลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ซึ่งมีได้ฎีกาด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 334, 335 (11) ศาลชั้นต้นได้สอบสวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้องไว้พิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 8 ให้การปฏิเสธ ส่วนจำเลยที่ 2 หลบหนีศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 2 ไว้ชั่วคราว ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (11) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 คนละ 5 ปี ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 6 และที่ 8 จำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 อุทธรณ์ ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 4 โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 และให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 เป็นเงินคนละ 40,000 บาท อีกสถานหนึ่ง โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี และคุมความประพฤติจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ไว้ 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

ภาค 4 ให้จำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ฟัง โดยให้จำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ตามกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร ให้จำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ละเว้นการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด ในทำนองเดียวกันอีก กับให้จำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 20 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ส่งยกคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และสั่งใหม่เป็นว่า คำร้องขอถอนฟ้องให้ยก จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เสียก่อนว่า คดีตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบเป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 กระทำความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือร่วมกันลักทรัพย์ซึ่งถือว่าคดีโจทก์ขาดอายุความแล้ว ข้อนี้ โจทก์นำสืบว่าจำเลยที่ 1 ลูกจ้างโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานขายสินค้ามีหน้าที่เบิกสินค้าโจทก์ เช่น นมสด นมข้นหวาน ชาเขียว และชาแดง เป็นต้น ไปจากคลังสินค้าเพื่อนำไปเร่ขายให้แก่ร้านค้ารถเข็นขายเครื่องดื่ม และร้านอาหารต่าง ๆ ตามราคาที่โจทก์เป็นผู้กำหนด โดยเมื่อจำเลยที่ 1 ขายสินค้าได้เท่าใดในแต่ละวัน จะต้องนำเงินค่าสินค้ามาส่งมอบให้แก่โจทก์ และส่งคืนสินค้าที่เหลือกลับเข้าคลังสินค้า ดังนี้ ย่อมเห็นได้ว่าการที่จำเลยที่ 1 เบิกสินค้าของโจทก์ออกไปจากคลังสินค้า โจทก์ได้ส่งมอบการครอบครองสินค้าให้แก่จำเลยที่ 1 ไปเป็นการเด็ดขาดแล้ว หากใช่เป็นการมอบการครอบครองไว้ชั่วคราวดังที่คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยไม่ เนื่องจากจำเลยที่ 1 ซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวแทนของโจทก์มีดุลพินิจในการขายสินค้าของโจทก์ให้แก่ร้านค้าใด ๆ ก็ได้โดยอิสระตามราคาที่โจทก์กำหนด เพียงแต่หากขายสินค้าไม่หมดก็นำกลับมาคืนเท่านั้น และเมื่อจำเลยที่ 1 ได้รับเงินค่าสินค้าจากผู้ซื้อก็ถือว่ารับมอบเงินดังกล่าวไว้ในครอบครองในฐานะตัวแทนของโจทก์และมีหน้าที่ส่งมอบให้แก่โจทก์ ฉะนั้นการที่จำเลยที่ 1 นำสินค้าของโจทก์บางส่วนที่เบิกมาในแต่ละครั้งดังปรากฏรายการตามฟ้องไปขายแต่ไม่ส่งมอบเงินค่าสินค้าที่ขายได้ให้แก่โจทก์กลับนำเงินดังกล่าวไปแบ่งปันให้แก่จำเลยที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ซึ่งเป็นลูกจ้างโจทก์ด้วยกัน โดยจำเลยเหล่านั้นมีหน้าที่ลงรายการในเอกสารและบันทึกข้อมูลในระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ปรากฏว่าสินค้าที่จำเลยที่ 1 นำไปขายนั้นได้ส่งคืนกลับเข้าคลังสินค้าโดยถูกต้องครบถ้วนแล้ว เพื่อมิให้โจทก์ทราบว่ามีการขายสินค้าของโจทก์แล้วแต่ไม่มีการส่งมอบเงินค่าสินค้าดังกล่าวให้แก่โจทก์ จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 เป็นตัวการแบ่งหน้าที่กันทำในการเบียดบังเงินที่ได้จากการขายสินค้าดังกล่าวไปเป็นของจำเลยที่ 1 กับจำเลยดังกล่าวโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก หากใช่เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างดังที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย และแม้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาดังกล่าวจะแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งแปดดังกล่าวร่วมกันลักสินค้าของโจทก์หลายรายการตามฟ้องไป แต่สินค้าของโจทก์ดังกล่าวมีไว้เพื่อขายให้แก่ลูกค้า เมื่อขายแล้วก็เปลี่ยนสภาพเป็นเงินซึ่งย่อมตกได้แก่โจทก์และเงินที่จำเลยที่ 1 กับจำเลยดังกล่าวร่วมกันยกออกไปก็เป็นเงินที่ได้มาจากการนำสินค้าตามฟ้องของโจทก์ไปขาย กรณีจึงถือได้ว่า ข้อแตกต่างดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้นมิใช่เป็นข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ทั้งมิใช่เรื่องที่เกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ลงโทษและจำเลยที่ 1 กับ

จำเลยดังกล่าวก็ได้หลงต่อสู้ด้วย ดังนี้ ศาลจะลงโทษตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นก็ได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม แต่อย่างไรก็ดี เมื่อ คดีโจทก์เป็นเรื่องของการกระทำความผิดฐานยักยอกทรัพย์ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 356 บัญญัติว่าเป็นความผิดอันยอมความได้ โจทก์จึงต้องร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่ รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด มิฉะนั้นเป็นอันขาดอายุความตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ได้ความว่าวันที่ 17 และ 18 กันยายน 2560 โจทก์บันทึกภาพ และเสียงคำรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ในเรื่องที่มีการนำสินค้าของโจทก์ไป ขายแต่ไม่ได้ส่งมอบเงินค่าสินค้าที่ขายได้ให้แก่โจทก์ ถือได้ว่าโจทก์รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้ กระทำความผิดอย่างแน่ชัดแล้วในวันดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 1 สิงหาคม 2561 คดี โจทก์จึงขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นายจ้างและคดีโจทก์ไม่ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง ด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฟังขึ้น และการที่คดีโจทก์ขาดอายุความเป็นเหตุในลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาลดโทษไปถึงจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ซึ่งมิได้ฎีกาด้วยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 และกรณีไม่จำเป็นต้อง วินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ในประการอื่นอีกต่อไปเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 5 และที่ 7 เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

วิชัย ตัญศิริ . พงษ์ธร จันทรอุดม . วิทยา พรหมประสิทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/45/2567>